

LBRIS

We know
books

Yamen Manai

FOCUL VIU

LBRIS

We know
books

Cuprins

HAOSUL 7

VRAJBA 35

CONFUZIA 63

ÎN APARTEU 81

BIROCRAȚIA 119

URMĂRILE 181

LBRIS

We know
books

HAOSUL

Iahtul, lung de 100 de metri, părăsi Sardinia dimineața devreme. În afara echipajului, treaz din obligație, întreaga ambarcațiune resimțea mahmureala și nu fu nimeni căruia să nu-i fie greu să-și găsească lenjeria la trezire. Prințul dădu la o parte trupurile goale, îmbracă un halat de mătase și-și croi drum printre tocuri ascuțite și jucării. Clătinându-se prin învămășeală, se împiedică într-un slip satinat, punctat cu capete de Mickey Mouse, și revăzu câteva crâmpeie din noaptea de dinainte. Le izgoni cu un zâmbet larg și-și continuă drumul spre punte. Soarele era crud. Văzându-l, unul dintre servitori se grăbi să-i aducă ochelari de soare, o cafea și o țigară.

Iahtul despica Mediterana precum corabia unui conchistador. Movila stâncoasă de la Sidi Bou urma să se zărească la lăsarea serii. În ciuda decorului de vacanță, prințul se afla într-o călătorie de afaceri. Dacă în ajun se oprise în portul liniștit din Santa Teresa di Gallura, o făcuse pentru că acolo îl aștepta Silvio Cannelloni ca să discute afaceri.

Și nu le lipseau subiectele de discuție... Amândoi erau politicieni influenți, președinți ai unor puternice trusturi media și de telecomunicații, dar și proprietarii

unor renumite cluburi de fotbal europene. Pe agenda întâlnirii lor, viitorul lui Mamar și transferul lui Thor. Totul mersese ca pe roate, la asta adăugându-se și bonusul legendar al lui Silvio, care făcea tratativele cu el atât de plăcute. „Ingeniosul de Silvio“, își zise, în timp ce-i compunea un mesaj pe *smartphone*:

Ți-ai uitat chiloții.

Răspunsul nu întârzie:

Păstrează-i pentru Mamar, pare că va avea nevoie.

Cu o seară înainte, pe iaht, discuția începuse cu transferul lui Thor.

– Să începem cu ce-i mai ușor, sugeră Silvio.

– Mamar? răspuse prințul, mimând inocența.

– *Cazzo!* Nu-ți bate joc de mine, mormăi Silvio.

Asta-i o chestie complicată. Să vorbim mai întâi despre fotbal.

– Cum vrei, râse prințul văzându-i mutrele.

Bătrânul cancelar era obsedat de tinerețe, iar trucurile pentru a o menține îi dădeau un aspect neverosimil: părul vopsit, pielea întinsă, buzele umflate cu botox, totul ambalat într-un costum prea strâmt. De mare clasă, acest Silvio.

– Cu salariul pe care i l-ai promis, animalul vrea să plece. Nu-l mai pot ține, dar nici nu vreau să-l dau de pomană.

– Spune un preț, răspuse relaxat celălalt.

Mino Thor era fotbalistul-vedetă al momentului. Un uriaș nordic cu aspect și obiceiuri de viking, în stare să

șuteze cu mai mult de 200 de kilometri la oră și să calce pe un adversar căzut la pământ doar de dragul de a-l umili.

– Oficial, 60 de milioane de euro și 10 pentru necazul pe care mi-l vei pricinui. E un idol la Milan, voi fi înjurat de fani luni întregi!

– S-a făcut.

După care discutară soarta lui Mamar.

– Nu sunt de acord, porni Silvio la atac.

– Am reușit să ne punem de acord cu șefii de trib. Trebuie să reușim să ne înțelegem și cu tine.

– Chiar aveți de gând să-l omorâți? întrebă Silvio.

– Pare inevitabil, răspuse prințul.

– Trimite-l în exil! Frumosul, de exemplu, e în Arabia.

– Un figurant a cărui viață nu valorează nimic. Mamar știe prea multe lucruri și mulți au tras foloase de pe urma banilor lui.

– De-ndată ce va muri, beduinii vor avea pretenții la averea lui. Îi vor confisca banii și-i vor scoate bunurile la licitație, ceea ce va lăsa multe buzunare goale pe-aici!

– Nu pe toate. Vei păstra o parte în momentul confiscărilor, adăugă prințul.

Silvio avea o nevoie stringentă de bani. Avea destui creditori de uns și de finanțat o campanie pentru a-și recâștiga imunitatea parlamentară. Târgul i se păru corect.

– Bietul Mamar, îmi era simpatic, se resemnă Silvio.

– Cum se zice pe la voi, accentuă prințul, nu-i nimic personal, sunt doar afaceri.

Silvio încuviință.

Prințul reluă:

– E nevoie să avem aceeași linie politică și mediatică per ansamblu. În toată media, în Orient, ca și în Occident, trebuie înrădăcinat mesajul ăsta: singurul mod de a le reda libertatea beduinilor este răsturnarea tiranului Mamar, care-i oprimă. La fața locului, aliații vor fi cei ce vor conduce ostilitățile.

Italianul scoase un fluierat impresionat:

– Aliații care vor conduce ostilitățile?

– Desigur.

Prințul nu mai spuse nimic, deși planul fusese deja trasat. Bounty va ataca fieful lui Mamar pornind de pe mare, Nico va parașuta arme deasupra capetelor beduinilor, fiecare va avea kalașnikovul lui, gloanțele vor țâșni pretutindeni, și-n starea asta de nesiguranță unul va ajunge la Mamar, ba chiar mai multe, poate. Câteva în cap...

– Perfect, încheie Silvio. Se uită la ceas. Îmi plac afacerile care merg repede. Și acum, să sărbătorim!

Unchiașul scoase telefonul. Un apel, și în micul port începu o defilare de limuzine și de manechine cu nasul pudrat, de râuri de șampanie seacă și de șampanie *rosé* și o avalanșă spectaculoasă de pilule multicolore. Iscusitul de Silvio!

În fața zării liniștite, prințul răspândea fumul trabucului său Cohiba. Și chiar dacă n-ar fi fost relaxat, tot asta ar fi făcut. Era cel mai bine văzut prinț dintr-un cuib de progenituri regale care muncea intens la hegemonia și înflorirea regatului Qafar! Sentimentul ăsta de forță dădu naștere unui curent liniștitor, care-i străbătu corpul de sus în jos, antrenând în trecere o pârțâială zgomotoasă.

Chiar dacă de dimensiuni rizibile și cu o istorie incertă – adjectivele putând fi cu ușurință inversate –, Qafarul nutrea ambiții fără margini datorită resurselor naturale de gaz, recent descoperite. Zăcămintele erau atât de productive, încât dăduseră peste cap cu totul destinul micului regat, pe vremuri un sat liniștit de pescari de perle.

Puterea și bogăția Qafarului proveneau din gaz. Nu mai era o rușine pentru nimeni, și moravurile regatului prevedeau că nu aveai de ce să te jenezi, cu cât bășina era mai mirositoare și mai zgomotoasă, cu atât era mai apreciată. După spusele bătrânilor, iar în regatul Qafar cuvintele strămoșilor erau la rang de adevăr, alianța cu înclinația naturală de a da gaze și obiceiurile spartane care te obligau să te așezi cu fundul direct în nisip făcuseră ca subsolul acestui sătuc deșertic să fie plin cu cantități halucinante de butan. Până într-acolo încât, pentru a nu-i ofensa pe conservatori, primul rege Abdul Ban Ania, progresist în anumite direcții, declarase:

– Există destul gaz sub pământ încât să putem începe să ne așezăm pe scaune.

Începuse din acel moment o modernizare care lăsase jumătate de planetă mută de uimire. O industrie a lichefierii în avangarda tehnologiei, zgârie-nori plantați în mijlocul mării, canale de informații internaționale de un profesionalism uimitor și printre cele mai bine echipate din lume aeroporturi ale unei companii aeriene.

Ambițiile depășiseră granițele și, în doar zece ani, investițiile în afara țării abundau, la fel ca și hegemonia exercitată asupra celor mai firave țări din vecinătate, ceea ce gurile rele numeau intruziune. La naiba cu gurile rele!

Din carlingă, căpitanul îi adresă un salut cu mâna. Prințul îi răspunse arătându-i ceasul.

– Vom fi acolo în patru ore! strigă căpitanul.

– Perfect!

Pofta îi creștea...

În curând avea să se vadă regiunea stâncoasă Sidi Bou, unde era așteptat pentru alte afaceri. În curând, teritoriul acesta va fi îngenucheat de lovitura regatului.

Prințul nu era primul care dorea cu ardoare acest ținut. Chiar și înainte de fixarea frontierelor actuale, ațâțase lăcomii și făcuse obiectul a nenumărate cuce-ri. La origine un pământ al triburilor berbere, fusese

pe rând adăpostul fenicienilor, hambarul romanilor, prada vandalilor, portul bizantinilor, paradisul arabilor, anexa turcilor, colonia francilor... Venise acum rândul Qafarului să preia frâiele, își zise frecându-și mâinile. Căci, dacă vegetația pe cale de dispariție și plajele poluate ale acestui refugiu de altădată cu greu ar mai fi putut îndemna azi la visare, poziția geostrategică rămânea ispititoare: și la dreapta, și la stânga, două întinderi imense de hidrocarburi, pe care potențai lumii, fără excepție, le aveau în vizor.

Să cumpere acest ținut metru cu metru, iată capriciul pe care și-l putea permite prin prisma averii lui, dar care-i era interzis prin constituție și drept internațional. Din câte se pare, popoarele aveau parte de autodeterminare. Cu atât mai bine pentru ele, dar nici el nu avea să stea cu brațele încrucișate. Nu existau fortărețe de necucerit, nici ziduri de netrecut. În plus, contextul îi era cum nu se poate mai favorabil.

Căci, după decenii de dictatură, acest popor surprinsese lumea. Se răsculase, întreprinsese o revoluție și recursese la autodeterminare și democrație. La momentul oportun! Ce putea fi mai ușor de deturnat decât o democrație? Precum cea mai mare parte a lucrurilor ce țin de domeniul Omului, democrația era înainte de toate o chestiune de bani, ceea ce nu-i lipsea prințului.

Primele alegeri libere aveau să se țină în curând, iar în cursa pentru putere avea și el un mânăz. Șeicul, figură

locală, era un membru esențial al confreriei religioase pe care o finanța regatul, iar partidul lui, partidul lui Dumnezeu, multă vreme clandestin, era afiliat la doctrina rigoristă. Iată că revoluția îi redresase situația, oferindu-i legitimitate politică și ajungând chiar să dopeze publicul. În ochii multora, partidul lui Dumnezeu avea șanse să iasă câștigător din urnă și să-și vadă membrii vizionari în componența primului guvern ales în mod democratic din istoria țării.

Prințul luase toate măsurile necesare pentru a-i sponsoriza calea spre victorie. Cală iahtului era umplută ca un vapor de mărfuri, plină ochi de cutii cu haine și cutii de conserve. Cu câteva valijoare de bancnote verzi, adunase aici arsenalul de seducție necesar să le ia piuitul nenorociților, iar de nenorociți țara nu ducea lipsă.

– Aveți aici cu ce să vă dotați standurile și cu ce să susțineți o propagandă reușită prin hinterlandul țării. Faceți campanie în numele lui Allah. Împărțiți cutiile în numele lui Allah și ale Partidului lui Allah, avea să-i recomande Șeicului, în seara frumoasă ce se anunța.

Manechinele pe care Silvio le uitase odată cu slipul lui satinat începură să iasă și să plutească unul după altul în piscină, dar pentru prinț, ele nu erau singurele insecte. În cuferele îngrămădite în cală iahtului se aflau mai multe.

Darurile prinților au fost dintotdeauna înveninate.

1.

Nimeni nu se îndoia că Donul și-ar fi dat viața pentru fiicele lui, și asta fără cea mai mică ezitare. Dragostea pentru ele îl făcea în stare de orice. Oare nu le închinase existența lui construindu-le nenumărate citadele? Nu se luase la întrecere cu un urs de Numidia doar pentru a le oferi cele mai frumoase flori? Nu rupsesese orice legătură cu prinții și iubirile ca să li se consacre în totalitate? Drept care, când vestea morții unora dintre ele, în circumstanțe neclare, se răspândise din gură-n gură, toată lumea se așteptase la o ripostă.

Donul nu agreea să facă paradă cu problemele lui. Era o fire mai degrabă taciturnă, și dacă vestea se răspândise în orașul Nawa fusese fiindcă în dimineața aceea micul Béchir alergase pe câmp, cum avea obiceiul în primele zile ale primăverii. Când se apropiase de proprietățile Donului, amplasate pe cel mai înfloritor deal, îl zărise pe bărbatul care se văita căzut în genunchi în fața corpurilor mutilate ale unora dintre fetele lui, în timp ce toate celelalte se foiau în jurul lui ca și cum ar fi vrut să-l consoleze. Micul Béchir era doar un copil și nu știa să-și țină gura. Dintr-odată, în mai puțin de o oră, întreaga Nawa aflase și fusese indignată, cu atât mai mult cu cât nimeni nu cunoștea ca Donul sau fetele lui să fi avut vreun dușman. E adevărat că era un personaj aparte și că uneori se aprindea